

**የተከበራችሁ የሀገሬ ልጆች
ከቡራትና ከቡራን**

በደቡብ አፍሪካና አካባቢዋ የምትኖሩ ወገኖቼ፣ ከምትወዱትና ከምትናፍቁት ሀገርና ህዝብ የከበረ ሰላምታ ይገደላችሁ መጥቻለሁ።

ወቅቱ የአዲስ ዓመት እና የገና በዓላት የሚከበሩበት እንደመሆኑ መጠን እንኳን አደረሳችሁ እያልኩ አዲሱ አመት የብልፅግና ዘመን እንዲሆንላችሁ ያለኝን ምኞት ልገልፅላችሁ እወዳለሁ!

ውድ የሀገሬ ልጆች!

ራስን አሸንፎ ለወገን ለመትረፍ መታተር የኢትዮጵያዊ ማንነት ሆኖባችሁ በየብስና በባሕር፣ በእግርና በአየር ሀገራትን አቋርጣችሁ፣ ከኢትዮጵያ እስከ ደቡብ አፍሪካ በተዘረጋው ጉዞ ውስጥ ያለፋችሁት ውጣውረድ እጅግ ከባድ እንደሆነ ምንም ጥርጥር የለውም። እዚህ ከደረሳችሁም በኋላ፣ በሰው ሀገር የምትመሩት ኑሮ ምን ያህል ፈታኝ እንደሚሆንላችሁ አስረጂ አያሻውም። እነዚህን ሁሉ ችግሮች ተቋቁማችሁ ለወገናችሁ ሕይወት መለወጥ የምትከፍሉት ዋጋ የሚደነቅ ብቻ ሳይሆን ታላቅ ክብር የሚያሰጠው ሆኖ ይሰማኛል። ለዚህም መልካም ተግባራችሁ እናት ሀገራችሁ ኢትዮጵያ ሁሌም ታመሰግናለች።

በባዕድ ምድር ተግታችሁ ራሳችሁን ከችግር አረንቋ ልታወጡ ታግላችኋል። ያገኛችሁትን ዕድል በመጠቀም፣ ከራሳችሁ አልፋችሁ ለሌሎች መትረፍን በተግባር አሳይታችኋል። ለህዝባችሁና ለሀገራችሁ የምታደርጉት ጥረት ሁሉ ከፍተኛ ዋጋ የምንሰጠው መሆኑን ስገልጽችሁ በታላቅ ደስታና አክብሮት ነው። ከሩብ ክፍለ ዘመን ባነሰ ጊዜ ውስጥ በደቡብ አፍሪካ የፈጠራችሁት ጠንካራ የኢትዮጵያ ዳያስፖራ ማህበር እጅግ በጣም የሚደነቅ ብቻ ሳይሆን ኢትዮጵያዊነትን በተግባር ያሳያችሁበት የአንድነታችሁ ቀመር ነው። ይኸንን ያደረጋችሁት ለሀገራችሁና ለወገናችሁ ባለችሁ ፍቅርና ተቆርቋሪነት የመነጨ በመሆኑም ኢትዮጵያውያን ሁሉ እንኮራበታለን።

የተከበራችሁ ወገኖቼ!

በዚህ ልዩ ቦታ ላይ ቆሞ ታላቁን የነጻነትና የሰላም አባት፣ የይቅርታና የፍቅር ሰው፣ የአፍሪካ ኩራትና የኢትዮጵያችንም ልዩ ወዳጅ የነበሩትን ኔልሰን ማንዴላን ሳያነሡ መቅረት አይቻልም። ዘረኝነትን በመቃወም ለወገኖቻቸው ነጻነትና እኩልነት ባደረጉት መራራ ትግል ሳቢያ ተንገላተዋል። ለሃያ ሰባት ዓመታት በሮቢን ደሴት የውሃኒ ሕይወታቸው ብዙ ስቃይና ግፍ ተቀብለዋል። ቢሆንም ግን ስቃያቸው እኩልነትን፣ መንገላታታቸው ሰላምን፣ መታሰራቸው ነጻነትን፣ መገፋታቸው እርቅን አስገኝቷል። በእንቅፋት ከተሞላው መንገድ ባሻገር ያለውን ደልዳላ ሜዳ ማየት በመቻላቸው ለሀገራቸውና ለወገናቸው አንጻራዊ ለውጥ አስገኝተዋል። ብዙዎች የእኝህ ሰው ጥንካሬ ከየት መነጨ? ብለው ይጠይቃሉ። እንዴት የሰላም፣ የይቅርታና የፍቅር ሰው ለመሆን ቻሉ? ለሀገርና ለወገን እየተሰቃዩ ዓመታትን መቆየት ቢከብድም ብዙዎች ዋጋ ለመክፈል ሲዘጋጁ ብናይ ያን ያህል አይገርመን ይሆናል። የረገሙትን የመረቀ፣ ያቆሰሉትን ያከመ፣ በአጠቃላይ የበደሉትን ይቅር የሚልና በፍቅር የሚያቅፍ ሲገኝ ግን ይደንቃል። ምን አይነት ጥንካሬ ነው? ብለን እንድንጠይቅ ያደርገናል።

በተለይ ደግሞ ዛሬ ሀገራችን በብዙ ፈተና ውስጥ በምታልፍበት ጊዜ፣ በዚህ የምትኖሩ ኢትዮጵያውያን ይህንን ጥያቄ መጠየቅ ብቻ ሳይሆን ትክክለኛውን መልስ ለማግኘትና የመፍትሔው አካል ለመሆን አሁን ከምትኖሩባት ደቡብ አፍሪካ ብዙ እንደተማራችሁና እንደምትጠቀሙበትም ፅኑ እምነት አለኝ።

ማዲባ በአንድ ወቅት እንዲህ ብለው ነበር፡-

“ከእሥር ቤት ወጥቼ ወደ ነጻነት ከሚወስደኝ በር ላይ ስደርስ፤ ምሬቴንና ጥላቻዬን ጥዬው ካልወጣሁ በቀር እስር ቤቱ እንደማይለቀኝ አስቤ ወሰንኩ፤ እናም አደረኩት” ሲሉ ተናግረዋል።

ምንም እንኳን አፍላ እድሜያቸውን እስር ቤቱ ቢበላባቸውም፤ የ72 ዓመቱ ማዲባ ጥላቻና ምሬትን እዚያው ርቢን ደሴት ጥለውት ለመውጣት አላቅማሙም። አፓርታይድ ከቆለፈባቸው እሥር ቤት ብቻ ሳይሆን በኅሊናቸው ውስጥ ከተገነባው እሥር ቤትም ነጻ ወጥተዋል። በዚህም፣ ቂምና በቀል ሊመዘው ይችላል የነበረውን ሀገር አጥፊ የሞት ሰይፍ ዳግም ላይወጣ ከሰገባው መከተት ቻሉ። በምትኩም ሀገር ማዳን የሚችለውን አዲስ ያልተለመደ ሰይፍ መዘዙ። እርሱም ሰ-ሰላም፣ ይ-ይቅርታ እና ፍ-ፍቅርን ያነገሱበት እና ጦርነት፣ በቀልና ጥላቻን ያሸነፉበት የዕርቅ ሰይፍ ነው።

እኛም ሁላችን የምናስታውሳቸው በደሎች፣ የተሰቃየንባቸው ቁስሎች፣ ያመረርንባቸው መከራዎች ይኖራሉ። ቂም እንድናበቅል፣ ቁርሾ ውስጥ እንድንገባ፣ የጥላቻ መርዝ በአዕምሯችን እንዲዘራ የተደረግንባቸው ታሪካዊ አጋጣሚዎች ቀላል አይደሉም። አሁን ሁለት አማራጮች እጃችን ላይ ወድቀዋል።

አንደኛው- እንደ ማዲባ የሰላም፣ የይቅርታና የፍቅር ሰዎች በመሆን ሀገራዊ ዕርቅና ፈውስ ማምጣት ሲሆን፤ ሌላኛው በጥፋት አዙሪት ውስጥ ገብተን ወደ መቀመቅ መውረድ ነው። መቸም ራሳችንን ለማታለል ካልፈለግን በቀር ቂም ይዘን መልካም ዘመን ማምጣት እንችላለን ማለት ዘበት ነው። ስለዚህ ሁሌም በሕይወታችን ከሚገጥሙን ጭቆናዎች ራሳችንን ነጻ ስናወጣ ከውስጣችን የጭቆናውን ሀሳብ አራግፈን መጣል ይገባናል። ከአስከፊ ስርዓት ስንላቀቅ አስከፊውን ስርዓት ከውስጣችን ጠራርገን ማጽዳት አለብን። ጥላቻን ከዙሪያችን ገለል ከማድረግ ባለፈ ከልባችን ፍቀን መጣል ይኖርብናል። ከክፉ ነገር ውስጥ ለመውጣት የምናደርገውን ትግል ያህል ክፉውን ነገር ከውስጣችን ለማውጣት ትግል ካለደረግን አሸናፊነታችን ትርጉም አይኖረውም። የማንዴላ የማሸነፍ ምሥጢርም ይሄው ነው። ልክ እንደ ማንዴላ ሁሉ፣ በውጭ ያለውን ጠላት ከማሸነፋችን በፊት በውስጣችን ያለውን ጥላቻና ቂም ማሸነፍ ይቀድማል። አለበለዚያ ጠላታችንን ያሸነፍን ቢመስለን እንኳን የጥላቻ ሀሳቡን በውስጣችን እስከተሸነፍን ድረስ ተሸናፊዎች እኛ ነን።

የተከበራችሁ የኢትዮጵያ ልጆች ከቡራትና ከቡራን

ትናንት ትዝታ ነውና በትናንት በሬ ለማረስ አይቻልም። ትናንትን ተረድቶ ከትናንት መማር ግን ይቻላል። ያለፈ ታሪክ ሁሌም ደግነትና ክፋትን፣ ጥሩና መጥፎን፣ ወረትና እዳን ይዞ ይመጣል። ትልቁ ቂም ነገር ከትላንት የወረሰውን ወረት እንዴት እንጠቀመዋለን? የሚለው ነው። የትናንት ወረት ለዛሬ መነሻ እንደሚሆን ምንም ጥርጥር የለውም። ሌላው ቀርቶ እዚህ ደቡብ አፍሪካ ከዘመነ-አፓርታይድ የወረሱትን መልካም ወረት በትክክል ተጠቅመውበታል። መሠረተ ልማቱ፣ የከተማ ሥራቱ፣ የኢኮኖሚ እንቅስቃሴው፣ ትምህርት ቤቱ፣ የፍትሕና የፓርላማ ተቋማቱ፣ የተከማቸው የሀገሪቱ ሀብት ሁሉ ለሀገሪቱ ዕድገት እንደ መነሻ መስፈንጠሪያ ሆኖ አገልግሏል። የሕዝቦቿን ሁለንተናዊ እኩልነት ለማረጋገጥ ለምትተጋው ሀገር ደቡብ አፍሪካ ቀድሞ የተከማቸው ወረቷን በጥንቃቄ ለይታ ተጠቀመችበት እንጂ ሁሉንም በዜሮ አላባዛችም።

የሀገራችንም ጉዳይ እንዲሁ ነውና ወረታችንን ከዕዳችን መለየት እንጀምር። ትናንታችንን በጥቅሉ ብርሃን ወይ ድቅድቅ ጨለማ፣ ስንዴ ወይ እንክርዳድ፣ ጠቃሚ ወይም ጎጂ፣ አኩሪ ወይ አሳፋሪ አድርጎ መሳል ስሕተት ነው። የዜሮ ድምር አካሄድ ማንንም አልጠቀመም። ስለዚህ መልካሙን ከክፉው አብረን እንዳናስወግደው ሁሌም ጥንቃቄ

ልናደርግ ይገባል። ምርቱን ከገለጻው እንለየው። እንክርዳዱን ለቅመን እንጣል። ምርቱን ነጥለን እንድፋ። የሚያሳፍረውን ተግባር ደግመን አንፈጽመው። እንዲህ ካሰብን መነሻ ወረት ይኖረናል። ወረት አልባ መሆን ጉዳት ነው። መነሻ ወለል በሌለበት መድረሻ ጣራ ሊኖር አይችልም። ሁሉንም የፈጠርነው እኛውን ነን ብሎ በመቀበል ወደፊት መጓዝ ይሻላል። የሀገራችንን ደስታዋንም ሆነ ጎደታን፣ ሳቋንም ሆነ ሕመሟን አብረን መካፈል እንችላለን። የድል አድራጊውን ድል ብቻ ሳይሆን የተጎጂውንም ጉዳት የኔ ነው ብሎ መቀበል ያስፈልጋል።

የደስተኛውን ሳቅ ብቻ ሳይሆን የጎደታተኛውንም ልቅሶ አብሮ ማልቀስ ያስፈልጋል። ሀገር መውደዳችን፣ ሕዝብ ማፍቀራችን፣ ኢትዮጵያዊ መሆናችን የሚገለጸው በአፋዊ ቁልምጫ ሳይሆን ወደ ተግባር በሚቀየር ፍቅር ብቻ ነው። በጥንቱ የኢትዮጵያውያን የአዳኞች ባህል ከአንድ መንደር የወጡ አዳኞች ወደ ጫካ ገብተው ለወራት ይቆያሉ። አንባሳም፣ ነብርም፣ ዝሆንም አድነው ይመለሳሉ። ወደ መንደራቸው ሲገቡ ግን መንደሩ የደስታና ጎደታ ቅልቅል ነው የሚሆነው። አድነውና ግዳይ ይዘው በመጡት ይደሰታል፤ ይጨፍራል። በአደን ጊዜ በአውሬ ተበልተው፤ በጫካ ጠፍተው ወይም በበሽታ ተቀስፈው እንደወጡ ለቀሩት ደግሞ ያዝናል። የድል ብሥራቱም የጎደታ ልቅሶውም የእነርሱ ነው።

ያሸነፉትም የሞቱትም እነርሱ ናቸው። ድሉም ሆነ ሞቱ የጋራ ነውና የኛና የነርሱ የሚል አስተሳሰብ የላቸውም። ሀገራችን የትናንት ታሪክ የዛሬ ዕድሳችንና የነገ ተስፋችንን አስርና ጠፍሮ እንዲያስቀርብን መፍቀድ የለብንም። ለዛሬ ስንፍናችን ከትላንት ምክንያት መፈለግ ማቆም አለብን። እየታመምን፣ እየተራብንና እየሞትን ያለነው ዛሬ ነው፤ ሥራ በማጣት እየተሰደድንና እየደኸየን ያለነው ዛሬ ነው። ሀገራችን ሁሉ እያላት እንደሌላት፣ ለሌላው መትረፍ ስንችል ለራሳችን መሆን ያቃተን እኛ ነን፤ ትላንት ሳይሆን ዛሬ።

ይህንን ሁሉ ማስተካከል የሚቻለውም ትናንት አይደለም ዛሬ ነው! ትናንትን ብንወደውም ብንጠላውም እነዚህን ሁሉ አይሸከምልንም። ዛሬ ላይ ያልተጠቀምንበት ዕድልና ያልፈታናቸው ችግሮች ደግሞ ነገ ላይ የተቆለለ ጫናና ክፉ ዕዳ መሆናቸው አይቀርም። እኛ ወደ ኋላ ስንሄድ የዛሬ ዕድል የነገ ጫና ሆኖ እየተከማቸ ይሄዳል። ስለዚህ ያለ የሌለንን ጉልበት፣ ዕውቀትና ገንዘብ ማፍሰስ ያለብን ዛሬ ላይ ነው። መከራከር መሟገት ያለብን ስለ ትናንት ሳይሆን ስለ ነገ ነው። በየጊዜው ትላንትን ሲረግሙ ከመኖር ነገን ለማበጀት መሞከር የበለጠ ዋጋ አለው።

ውድ የኢትዮጵያ ልጆች

“ዳገት ከፊትህ እያለ አትረፍ፤ ዕዳህን ሳትከፍል አትኩራ” እንዲሉ፤ ዛሬ የምናርፍበትና የምንኩራራበት ጊዜ አይደለም። ድሃ ሀገር ይዘን የፈለግነውን ያህል ታሪክና ባህል፣ ቋንቋና ቅርስ፣ ነጻነትና ጀግንነት፣ ምርጥ አየርና ውብ ምድር ቢኖረን ከድህነት በላይ ልንሆን አንችልም። ወደር የሌለውን ቅርሳችንን ባደው ሆዳችን ይሸፍንብናል፤ አስደናቂውን ባህላችንን ልመናችን ይጋርድብናል፤ ነጻነታችንን ኋላ-ቀርነታችን ያኮስሰብናል፤ አኩሪ ታሪካችንን አሳፋሪው ድህነታችን ያሳድፍብናል።

በአክሱም ሐውልትና በላሊበላ ውቅር አብያተ-ክርስቲያናት፣ በጀጎል ግንብና በአባ ጅፋር ቤተ-መንግሥት፣ በጎንደር ፋሲለደስና በባሌ ተራራ፣ በጢያ ትክል ድንጋዮችና በኤርታሌ እሳተ ገሞራ አጠገብ የዕርዳታ እህል የጫኑ መኪኖች ካለፉ ምን ዋጋ አለው? ከዘጠኝ በላይ ታላላቅ ወንዞች፣ ከአሥራ ሁለት በላይ ታላላቅ ሐይቆች ያሏት ሀገር ሕዝቦቿ ውኃ በፈረቃ ከጠጡ፣ ግብርናቸው የክረምት ዝናብ ከጠበቀ፣ እናቶች ለሰዓታት ተጉዘው ውኃ ከቀዱ ምን ዋጋ አለው?

ለሺህ ዘመናት የዘለቀ የትምህርት ታሪክ ባለት ሀገር ልጆቿ የኒቨርሲቲ ውስጥ ተስማምተው መማር ካቃታቸው ምን ትርጉም አለው? ከብዙ ዘመናት በፊት ስደተኞችን የመቀበል ታሪክ ያላት ሀገር ዛሬ ልጆቿ ጥለዋት በገፍ ሲሰደዱ ያሳዘናል። የውኃ ወፍጮን የዛሬ 500 ዓመታት መጠቀም የጀመረች ሀገር ውስጥ ዛሬም እናቶች እህል ለማስፈጨት ድንጋይ ሲገፉ ማየት፣ ጀንድ ተሸክመው ኪሎሜትሮችን አቆራርጠው ሲጓዙ መመልከት ያስደነግጣል። ከብዙዎቹ ሀገሮች ቀድሞ ሦስቱን ታላላቅ እምነቶች የተቀበለች ሀገር፣ ዛሬ በሀይማኖት ምክንያት ግጭት ማስተናገዷ እምነቶቿን በቅንነት ያስተማሩትን አባቶችን በተለይም ደግሞ ፈጣሪንም እንደመከደ ይቆጠርብናል። ከሁሉ ቀድሞ እርሻን የጀመረች ምድር ከሌሎች ሀገራት የምግብ ርዳታ መቀበል ያስቆጫል። በገዳ ስርዓት ዲሞክራሲያዊ አስተዳደርን ስትለማመድ የኖረች ሀገር ዛሬ ላይ ዘመኑ የሚጠይቃቸውን ተቋማት ገንብታ ልምምዷን ለማስፋት እንደምን ተቸገረች ብለን እንድንጠይቅ ያስገድዳል።

በእርግጥ እነዚህ ሁሉ አኩሪ የትናንት እሴቶች ካሉን ዛሬ እንድናጎለብታቸው የማያደርገን ምንም ምክንያት የለም። ጠላት ካለንም ዋና ጠላታችን ስንፍናችን ነው። እንቅፋት ከተገኘም ዋነኛው እንቅፋት ሌላ ሳይሆን እኛው ራሳችን ነን። ማሸነፍ ካለብንም ቅድሚያ ማሸነፍ የሚገባን ራሳችንን ነው፤ መግራት ካለብንም ቅድሚያ መግራት የሚገባው መጥፎ ልማዶቻችንን ነው። አሁን ሀገራችን ታሪካዊ ወቅት ላይ ትገኛለች። የዜጎቻችን የሕይወት ጥራት የሚሻሻልበት ወሳኝ ምዕራፍ ከፊታችን ተዘርግቷል። ለዘመናት ሲንከባለሉ የቆዩት የዲሞክራሲ ጥያቄዎቻችን በተግባር የሚታዩበትና እነሱን ለማሳካት ያለን ቁርጠኝነት የሚፈተሽበት ትክክለኛው ጊዜ መጥቷል። አሁን ጥያቄው ይህንን ታሪካዊ እድል እንጠቀምበታለን ወይስ እንደከዚህ ቀደሞቹ ጊዜያት መከኖ ይቀራል? ይኸ የሚወሰነው በእኛ በልጆቿ ነው።

የዲሞክራሲያዊ ሥርዓት የሚቆምባቸውን ምስሰዎች ተግተን ልንጠብቃቸውና በልምምድ ልናዳብራቸው ይገባል። ዲሞክራሲ በነጻነት ብቻ አይመጣም። ዲሞክራሲ እኩልነት ስለተባለ ብቻ ሊሳካ አይችልም። ዲሞክራሲያዊ ስርዓት ያለ ሰጥቶ-መቀበል መርህ እውን እንደማይሆን በታሪካችን ደጋግመን አይተናል። ያለ ወንድማማችነት እሴት፣ ነጻነትና እኩልነት መዋደድን ሳይሆን መቃቃርን፣ መቀራረብን ሳይሆን መራራቅን፣ መደመማመጥን ሳይሆን መጪጫህን፣ ችግሮችን በጠረጴዛ ዙሪያ ሳይሆን በጠብመንጃ አማካኝነት ለመፍታት ፍላጎት እንዲያደርብን ያደርጋል። ስለሆነም ከፊታችን ለሚመጣው የዲሞክራሲ ችቦ ማሰሪያው ገመድ ወንድማማችነት መሆኑን ማናችንም አንዘነጋም ብዬ አስባለሁ።

ከእንግዲህ ሀገሩንና ሕዝቡን የሚወድ ሁሉ ከመቆራቆስና የወንድማማችነት ሀብቱን ከማጣት ይቆጠባል። በማይመልሰው ትላንት ላይ ሀብትና ጉልበቱን ከማባከን ይልቅ ወደሚቀይረው ነገ ይገስግሳል። በመደመር ጎዳና የብልጽግናን ፋና እያየ ዛሬ ቀን ሳለ፣ ነገ የሚኮራባትን ሀገሩን ለመገንባትና ከፍ ለማድረግ ይተጋል። አሁን የሀገራችን ብልጽግና በይደር የምናቆየው ጉዳይ ሳይሆን ስርክ ልንናፍቀው የሚገባና እውን ለማድረግ የምንተጋለት ጉዳይ ነው። ሁለንተናዊ የሆነ ቁሳዊና መንፈሳዊ ብልጽግናን በሀገራችን እስክናረጋግጥ ለዓይናችን እንቅልፍ፣ ለጎናችን ዕረፍት ልንሰጥ አንችልም። የሕዝባችንን የኑሮ ደረጃ በማሻሻልና መሠረታዊ ፍላጎቶቹን በብቃትና በበቂ ሁኔታ በማሟላት ለኢኮኖሚያዊ ብልጽግና ተግተን ልንሠራ ቃል የምንገባበት ጊዜ አሁን ነው። ይኸም ብቻውን በቂ አይደለም። እምነቱንና ምግባሩን፣ ባህሉንና ቅርሱን፣ ነጻነቱንና እኩልነቱን፣ ወንድማማችነትና ማህበራዊ ወረቱን፣ የመደጋገፍ ዕሴቱንና ዲሞክራሲውን ዓለም ከደረሰበት ደረጃ ላይ ማድረስም ይገባናል። ይኸም የማህበራዊና ፖለቲካዊ ብልጽግናው ግብ ይሆናል።

ከብልጽግና ግባችን የምንደርሰው በምኞት ሳይሆን፣ የጀመርናቸውን የእድገት ጉዞ ተባብረን በድል ማጠናቀቅ ስንችል ነው። ከፊታችንም በአንድነት የምንተገብራቸው የድርጊት አቅጣጫዎች ተቀምጠዋል። ሀገር በቀል የኢኮኖሚ ማሻሻያውን ከግቡ በማድረስ መሠረታዊ የሆኑ የፍጆታ አቅርቦቶችን በሕዝቡ ዐቅም በማቅረብ

የድኻውን ኑሮ ለማቃለል ተግተን እንሰራለን። የሕግና የፍትሕ ሥርዓት፣ የደህንነትና ጸጥታ፣ እንዲሁም የዴሞክራሲ ተቋማት ማሻሻያዎች በተገቢ ፍጥነት መከናወናቸው ይቀጥላል።

የሐሳብ ነጻነትንና የሰብአዊ መብት አያያዝን በሕግ ማዕቀፍ ለማረጋገጥ፣ የሀገሪቱን ሉአላዊነት በውስጥ፣ በድንበር፣ በባሕር፣ በሳይበርና በሌሎችም ግንባሮች ለመጠበቅ፣ የግጭት መነሻዎችን አስቀድሞ በማጥናት ለመከላከል፣ ሲከሰቱም የከፋ አደጋ ሳያደርሱ ለማምከን፣ ራስን ከማስተዳደር፣ ከማንነትና ከወሰን ጋር የተያያዙ ጥያቄዎችን በሰላማዊ መንገድና በሕግ አግባብ ለመፍታት፣ ኅብረ-ብሔራዊነታችንን የሚያጠናክሩ ሀገራዊ ተግባራትን ለማከናወን ዛሬም፣ ነገም ቁርጠኞች ነን።

የሕዝቦችን ተጠቃሚነት ባረጋገጠ፣ ኅብረ-ብሔራዊ አንድነትና እኩልነትን ባስጠበቀ፣ ሉዓላዊነታችንን ባስከበረ መልኩ መልካም ወረቶቻችንን እያስቀጠልን አዳዲስ እሴቶችን መፍጠር ከቻልን በእርግጠኝነት ሁላችንም በፍጥነት ወደብልፅግና ማማ ላይ እንወጣለን። የእኛ ጥረት ብቻውን ግን የትም አያደርስምና በትብብር ሠርተን ሀገራችንን እንደምንቀይራት ከልብ አምናለሁ። የሀገር ግንባታ የአንድ መሪ ወይም የአንድ ፓርቲ አልያም የአንድ ትውልድ ሀላፊነት ብቻ አይደለም። ኢትዮጵያ የጋራችን ናት። የኢትዮጵያ ስኬት በመሥዋዕትነት እንጂ በምኞት አይመጣም። በሥራ እንጂ በወሬ እውን አይሆንም። በንቁ ተሳትፎ እንጂ እጅን አጣጥፎ በመጠበቅ ለውጥ ፈጽሞ ሊመጣ አይችልም። ስለዚህ ሁላችንም ለለውጥ እንሳ!

በአንድ ወቅት የሰብአዊ መብት ተሟጋች ማርቲን ሉተር ኪንግ ለለውጥ ስለመነሳት ሲናገር እንዲህ ብሏል። “ወደ ታላቁ ግብህ ለመድረስ መብረር ካልቻልክ ሩጥ፣ መሮጥ ካልቻልክ ተራመድ፣ መራመድ ካልቻልክ ተንፏቀቅ፣ ምንም አድርግ ምን፣ ብቻ ወደፊት ገሥግሥ” በማለት ለወገኖቹ አደራ ሰጥቶ ነበር። ለውጥ ወደፊት በማየት፣ ወደፊት በመገስገስ የሚመጣ ነው። በተለይ ደግሞ ወደ ብልጽግና የሚደረግ ጉዞ በመቆም ወይም ወደኋላ በማየት የሚሳካ አይደለም። በመንቀርፈፍ ወይም ወደኋላ በመሮጥ የተሸለመ ሰው የለም፤ ወደፊትም አይኖርም። ሽልማት ሁልጊዜ ትጋት፣ አብሮነትና ፍጥነት ይጠይቃል።

ውድ የሀገሬ ልጆች!

በየትኛውም አለም የሚኖሩ ወገኖቻችን አብዛኞቹ በስንት ስቃይና እንግልት እዚያ እንደሚደርሱ ለማናችንም መገመት አይከብድም።

በጉዞው ቁጥራቸው ጥቂት የማይባሉ ሰዎች ህልማቸውን በአጭር ያስቀረና ሕይወታቸውን እስከመቅጠፍ የሚደርስ አደጋ ይገጥማቸዋል። ኩላሊትና ጉብታቸውን የሚዘረፉ፣ የለፉበትን ደምዝ የማያገኙ፣ በየእሥር ቤቱ ውስጥ ተረስተው የሚሞቱ፣ በአሠሪዎቻቸው የሚደፈሩና በባሕር ውስጥ ሰምጠው የሚቀሩ ወገኖቻችን ብዙ ናቸው። ድህነትን በመሸሸ ስንቱን መከራ ተቀብለዋል። ድህነት እንዲህ ሀገርንና ዜጎችን ያዋርዳል። ድህነት ለሰደትና ማለቂያ ለሌለው ስቃይ ይዳርጋል። ይህ ሊቀጥል አይገባም። ይህም ያልፋል- እያልን ለችግር ትከሻችንን እያሰፋን፣ ለተጎጂዎች እያዘንን፣ በእንባ ጎርፍ እየታጠብን እስከመቼ?

ከሀዘናችን ማግስት ሁላችንም ወገባችንን ታጥቀን መነሳት አለብን። ድህነትን ባለማሸነፋችን ምክንያት የምንከፍላቸው ዋጋዎች ከእንግዲህ በቃችሁ ሊባሉ ይገባል። ዋጋ ከከፈልንም አይቀር ለእኛና ለልጆቻችን ዘለቁ የሆነ ብልጽግና ለማምጣት መሆን አለበት።

በባሕር ውስጥ ለሻርክ የተጣለውን ባለ ሕልም ወጣት ወይም በጠረፍ ጠባቂዎች ሕይወታቸው የተቀጠፉትን ወገኖቻችንን አስቡ። እያንዳንዳችሁ ያለፋችሁበትን ለማንም ያልነገራችሁትን ታሪካችሁን አስቡ። በሚገባ ካጤንነው ሀገራችንን ለመለወጥ ከዚህ በላይ የሚያስከፍለን ዋጋ አይኖርም።

ከሀያ አምስት አመት በፊት ይህ ሀገር እንኳን ከሌላ ሀገር ለመጡ ስደተኞች ለዜጎቿም የከፋ ነበር። በዚያን ጊዜ ምናልባት ከጥቂት ወገኖቻችን በቀር ብዙ ኢትዮጵያውያን በዚህ አልነበሩም። በእነዚህ ጥቂት ዓመታት ውስጥ ምን አይነት ጠንካራና በብዙ ሺህ የሚቆጠር ኢትዮጵያዊ የዳያስፖራ ማህበረሰብ እንደተፈጠረ ልብ በሉ። እያንዳንዳችሁ የራሳችሁ የኋላ ታሪክ፣ የዛሬ ኑሮና የነገ ህልም አላችሁ።

ብዙዎቻችሁ ከተወለዳችሁባቸው እንደ ሆሳዕናና ዱራሜ ያሉ ውብ የሀገራችን ከተሞች ውስጥ የሚገኙ የብዙ ቤተሰቦቻችሁን ሕይወት ቀይራችኋል። አሁን ሌሎች ታናናሽ ወንድሞቻችሁንና እህቶቻችሁን ለስደት ሕይወት የምትጠሩበት ጊዜ ሳይሆን፣ ባላችሁ እውቀትና ጉልበት ሀገራችሁን በመለወጥ ሌሎች እንዳይሰደዱ የምታደርጉበት ወቅት ነው። ሀገራችን በውበትም ሆነ በሀብት ከደቡብ አፍሪካ አታንስም። ዛሬ ለሁላችሁም የማቀርበው ጥሪ ስደትና ኮሽ ባለ ቁጥር በሰው ሀገር በሰቀቀን መኖር እንዲበቃ ነው። እዚህ ያፈራችሁትን እውቀት፣ ልምድና ጥሪት በሀገራችሁ ላይ ተደምራችሁ በማፍሰስ ራሳችሁንም ሀገራችሁንም ለመለወጥ ተንቀሳቀሱ። እኛም አስፈላጊውን ድጋፍ እናደርግላችኋለን።

አሁን የሩጫ ጊዜ ነው። የመነሻው ጥይት ተተኩሷል። ፉክክርንም ትብብርንም አንድ አድርገን ለመሮጥ እንነሣ። በጋራ ለማሸነፍ እንተባባር። የተሻለ የሠራና የበለጠ ውጤት ያመጣ የተሻለ እንዲሸለም ጤናማ ውድድር እናድርግ። ስንፍናና ዳተኝነትን፣ ሌብነትንና ያልሰሩትን ሀብት ማግበስበስን ለማስቀረት በችሎታ፣ በትጋትና በመልካም ሥነ ምግባር እንወዳደር። አሸናፊዎችን እናክበር። ብዙ አሸናፊዎችንም እንፍጠር። ሁሉም የሚያሸንፈው ትብብር ያለበት ውድድር ውስጥ ሲሆን ነውና ምቀኝነትና ክፋትን ትተን ወደፊት አብረን እንገሥግስ። ማሸነፍ ሁልጊዜም ቀድሞ መግባት አይደለምና ብዙዎችን ይዘን ወደ በለጸገችና ሰላማዊ ኢትዮጵያ ለመግባት ወደ ፊት እንገሥግስ።

ነፋሱንና ማዕበሉን ተጋፍጠን፤ አቀበት ቁልቁለቱን አቋርጠን፤ አሰናካዮችን በብልሃትና በብስለት እያለፍን ሳንታክት እንጓዝ። መንገድ ሲዘገብን አማራጮችን ተጠቅመን፤ (ሆ) ብለው ሲቃወሙንም ሆነ (ሆ) ብለው ሲደግፉን ለሁሉም በልኩ እየመለስን፤ ከፊት ለፊታችን ያለውን የኢትዮጵያ ብልጽግና እያየን ወደፊት በአንድነት ለማሸነፍ እንሩጥ። እንደዚያ ካደረግን ያለጥርጥር ኢትዮጵያ ትበለጽጋለች፤ ዜጎቿ በምቻት የሚኖሩባት ሀገር ትሆናለች። አልጠራጠርም፤ ይኸ የሁላችን መሻት እውን ይሆናል! እናንተም እንዳትጠራጠሩ!!

**ኢትዮጵያ በልጆቿ ጥረት ታፍራና ተከብራ ለዘላለም ትኑር!
ፈጣሪ ሀገራችንና ሕዝቦቿን ይባርክ!
አመሠግናለሁ!**

**Dearest Fellow Ethiopians
Ladies and Gentlemen**

To all Ethiopians from South Africa and its environs who have been invited to this event.

To children of Ethiopia living in the Southern Africa Diaspora and who we always miss, I come to you with greetings from your fellow Ethiopians.

As it has been the season of celebrating Christmas and a New Year in the Gregorian calendar, I would like to share my Christmas and New Year wishes with you.

I would like to begin by recognizing the challenges you have faced on the journey taken by land and sea, on foot and by air, to arrive from Ethiopia to South Africa. The trials of living outside your homeland need no explanation. Overcoming these challenges and the price you are paying to change the lives of your compatriots is not only admirable but honorable.

I feel that the price you pay in spite of all these difficulties deserves great respect. Your country, Ethiopia, is always grateful for these good deeds.

You have fought hard to remove yourself from trouble in foreign lands. By taking advantage of the opportunities you have been exposed to, you have extended beyond yourself and acted in favor of the survival of others. It is with great joy and respect that I declare to you that efforts you make for your fellow Ethiopians and your country are of great value.

The strong Ethiopian Diaspora Association, which you have created in South Africa in less than a quarter of a century, is greatly appreciated. You have done this because of your love for your country and your people. As Ethiopians we stand proud of you for this.

My noble people!

It is impossible to stand here and not remember Nelson Mandela; the great father of freedom and peace, the man of forgiveness and love, the pride of Africa and our great friend of Ethiopia. He has been mistreated for leading a bitter struggle for the freedom and equality of his people and against racism. For twenty-seven years, he endured a lot of pain during his imprisonment in Robin Island. However, his suffering has brought about equality, peace, freedom, and reconciliation. Because

he was able to see beyond the obstacles that arose along his path, he was able to bring relative change for his country and people.

People may ask, where did most of this person's strength come from? How did he become a man of peace, forgiveness and love? While it may be difficult to spend years suffering for country and nation, it may not be surprising to find that many are prepared to pay this ultimate sacrifice. But it is quite surprising and admirable to come across someone that can forgive one's tormentors and embrace them with love. It triggers us to question what kind of strength is this? This question is important to reflect upon especially when our country is going through a lot of trials today. Ethiopians who live here must not only ask this question, but also strive to find the right answer and be part of the solution.

Madiba once said:

“When I got out of prison and reached the door that leads me to freedom, I decided that if I did not leave my bitterness and hatred behind, then prison would not leave me. And so, I did it.”

Even though prison snatched away his youth from him, the 72-year-old Madiba did not hesitate to leave behind on Robin Island, the hate and bitterness he carried. He was freed not only from the prisons of apartheid but also of the prisons built within their conscience. As a result, he was able to eternally put away the swords of destruction that could have been drawn by hatred and revenge. In its place he drew a new sword that had the power to heal a nation. It is the sword of peace, forgiveness and love that have reigned over war, revenge and hatred.

All of us may carry grievances, wounds and hardships that have made us bitter. Historical occasions that grew resentment within us and enabled the poisons of hate to be sown within our minds. Now two options are in our hands. One is to be, like Madiba, people of peace, forgiveness, love and to bring national reconciliation and healing. And the other is to fall into the clutches of destruction.

Unless we want to deceive ourselves, it is impossible to hold a grudge and expect to introduce an era of goodness. So, when we free ourselves from the oppressions we face in life, we must also rid ourselves of the thoughts of oppression that have taken root within us. When we break away from bad systems, we must wipe the bad system out of us. We must rid ourselves of prejudice, not allowing ourselves to be isolated by it. If we do not struggle to rid ourselves of evil things as much as we struggle to break free from the evil that may have taken root within us, our victory will be meaningless. This is the secret of Mandela's victory. Like Mandela, we must

first overcome the hatred and resentment that dwells within us before we can defeat the enemy outside. Otherwise, even if we think we have defeated our enemy, we remain losers if we continue carrying a hate motive.

**Dear Children of Ethiopia,
Ladies and Gentlemen,**

Yesterday is but a memory, it is impossible to plough today with the bull of yesterday. However, it is possible to understand yesterday and learn from it. Past history always brings kindness and evil, good and bad, riches and debt. The important thing is, how we choose to use the legacy we inherited from yesterday.

There is no doubt that yesterday's riches will be our capital for today. Even here in South Africa, they have used the good fortune they inherited from the time of apartheid. The infrastructure, the urban construction, its economic activity, the schooling, the justice and parliamentary institutions, all the resources of the country, have been used as a starting point for the country's development. South Africa carefully selected its worthy historical assets and used it without having to send everything down the drain.

Since the case is similar to our own country, let us differentiate our assets from our debt. It is a mistake to paint our entire past in light or dark, as wheat or weeds, as useful or harmful, as proud or shameful. Nullifying everything does not benefit anyone. Therefore, we must always be careful not to remove the good along with the bad. Let us choose to separate the product from the chaff. Let us pluck the weeds. Let us discard the waste. Let us never do the shameful thing again. If we begin to think as such, we will have a good starting capital. It is devastating to be asset less. Where there is no base to start with, there can be no roof.

It is better to move forward admitting that it is us who created it all. We can share the joys and sorrows, laughter and pain of our country together. We should own the hurt of the affected as we would own the victory of the victorious. It is important to mourn with the bereaved as we would laugh with the delighted. Patriotism can only be expressed through love in action and not words of flattery.

In ancient Ethiopian history, hunters from villages would go into the jungle and stay for months looking for prey. They would hunt for lions, leopards or elephants. When they return to their villages, their communities would have the feelings of both joy and sorrow. Their community rejoices over those who hunted and returned with their prey, while mourning the death of those who were eaten by animals, lost in the jungles or plagued by sickness.

Both the joy of victory and the sorrow of mourning are theirs. They are the ones who have overcome and they are the ones who have died. Both the victory and death are theirs that they do not categorize as 'theirs' and 'ours.' We should not let the past history of our Ethiopia hold us back from our current opportunities and tomorrow's hopes. We should stop pulling the strands of the past to justify our idleness.

It is today that we are ailed, hungry, and dying; we are migrating due to unemployment and becoming poor. It is us who failed to survive while our country has everything to provide for holistic and prosperous lives that we could even share for others. This is happening today not in the past. It is also today that we can fix everything, not in the past! The opportunities we have today and the problems we have not solved will undoubtedly become tomorrow's burdens and debts.

As we choose to walk backwards, today's opportunities would continue to be burdens of tomorrow. Therefore, it is on the present that we must invest all the energy, knowledge and money that we have. We must argue and debate about the future and not the past. Instead of choosing to live in cursing the past, it is invaluable to shape the future.

Dear Fellow Ethiopians,

Now is not the time to rest and boast, for they say, "do not rest while you face a hill ahead or boast without paying your debt."

Even if we have a rich history and culture, language and heritage, freedom and bravery, a wonderful atmosphere and a beautiful country, we cannot be beyond poverty so long as we carry a poor nation. Our growling empty stomachs cover our amazing heritage; our begging shields the wonderful culture we have; backwardness diminishes our freedom, and poverty blemishes the proud history we possess.

The worth of our heritage is diminished and means nothing if vehicles carrying aid pass by the Axum statue and the rock-hewn Churches of Lalibela; by the walls of Jegol and the palace of Abba Jifar, by Gondar, Fasiledes and Mount Bale, by the Tiya carved stones, and the volcanoes of Ertale? It means nothing if the citizens of a country with more than nine major rivers and over a dozen lakes, get drinking water in turns; if their agriculture is dependent on rain, or if mothers travel for hours and hours to fetch water.

Our pride is diminished if students in a country with a thousand years of history of education are not able to coexist peacefully and attend universities. It is sad that children from a country that has a history of receiving refugees since many years ago have migrated. It is shocking to see mothers still pushing stones to grind grain and carrying jerry cans for miles in a country that has been using the water mill 500 years ago. It is a shame that a country that has received the three great religions ahead of most of the countries has to deal with conflict because of religion. It is regrettable that a nation that started agriculture before any other country continues to receive food aid from others. It makes us inquire why a country that has been experiencing democratic governance through the Gadaa system is not able to build modern institutions and extend that expertise.

Of course, if we possessed all of these assets yesterday, there is no reason why we should not further develop them today. Our main enemy is our idleness. If obstacles are found, then there is no other obstacle than ourselves. If we have to win, we must win over ourselves first, and if we have to reign anything, we should reign our bad habits.

Our country is at a historic moment. A crucial phase of improvement in the quality of life of our citizens lies ahead. The time has come for the realization of our long-standing democratic demands and our determination to achieve them is put to the test. Now the question is, will we use this historic opportunity or will it slide out of our hands as in the past? It is determined by us, the children of Ethiopia.

We must guard the pillars of the democratic system and cultivate them through practice. Democracy does not come only through freedom. Democracy cannot succeed simply because it is called equality. We have seen it over and over in our history that a democratic system does not become reality without the principle of giving and receiving.

Without the values of brotherhood and sisterhood, we become reliant on intolerance instead of freedom and equality; separation instead of coming together; meaningless yelling instead of listening; wanting to solve our problems through the barrel of a gun instead of in peaceful dialogue. Therefore, I believe all of us will not forget that it is only brotherhood and sisterhood that bind the twigs of democracy together.

Those who love their country and their people will restrain themselves from partaking in conflict and losing the richness of brotherhood and sisterhood. Instead of wasting their wealth and energy on the past they cannot influence, they press forward to the future which they could shape. Today, while it is still day, seeing the rays of prosperity in the path of MEDEMERA, they strive to build and elevate the

country they are proud of. Now, the prosperity of our country is not something that we should put aside for yet another day, but it is something we should long for everyday and strive to see it become a reality.

Until we ensure the holistic material and spiritual prosperity of our country, we cannot slumber or rest. Now is the time to pledge to work hard for economic prosperity by improving the living standards of our people and meeting their basic needs. That alone would not be enough. We must also lift our faith and conduct, our culture and our heritage, our liberty and equality, brotherhood, sisterhood and social capital, our values of support and democracy to the level of global civilization. It is the goal of social and political prosperity.

We attain our goal of becoming prosperous not by mere wish, but by accomplishing our triumphant march towards development together. Before us lie action plans that we will realize together.

We will continue to work hard to ease the life of the poor by achieving the goals of the home-grown economic reform agenda. Improvements in the legal and judicial system, security and stability, and democratic institutions will continue to happen at a reasonable pace. Be it today or tomorrow, we are committed to ensure freedom of thought and human rights in the legal framework; to protect the sovereignty of the country on the internal, territorial, maritime, cyber and other fronts; we are committed to research the root causes of conflicts and prevent them and also to stop conflicts at their earliest stages; we are committed to respond to requests related to self-governance, identity and borders peacefully and within the legal framework while working towards strengthening multiculturalism.

It is when we create new values while maintaining our good traditions in a way that affirms the benefit of our people and promotes the unity and equality of nation and nationalities, and glorifies our sovereignty that we succeed. I sincerely believe that we can work together and change our country, individual efforts alone will not get us anywhere. Building a country is not the sole responsibility of a leader, a party, or a generation. Ethiopia belongs to all of us. Ethiopia's success comes not through mere wishes, but through sacrifice. It does not become reality just by wishes, but by working towards it. Change cannot be achieved by sitting and waiting, but by active involvement. So, let's all stand up for change!

Martin Luther King, the human rights activist, once spoke of the urge for change saying,

“If you cannot fly to reach your grand goal, run; if you cannot run, then walk, if you cannot walk, then crawl, but whatever you do you have to keep moving forward.” Change comes from looking ahead and moving forward. The journey to prosperity, cannot become a reality by quitting the run or looking behind. No one has ever won races and earned a medal by running slowly or running backwards, and never will be able to do so.

Dear Fellow Ethiopians!

It is difficult to imagine the devastating situation and challenges many of our people in any part of the world had to bear to get to where they are. During their journey, not a few people have their dreams cut short and face the risk of ending their lives. Many have had their kidneys and livers harvested; receive no or low wages for their work; are forgotten in prisons, raped by their employers and drowned in the seas. They suffered the consequences of fleeing from poverty. Poverty degrades a country and its citizens. Poverty leads to persecution and endless suffering.

This should not go on. How long will we say “this too shall pass” strengthening our shoulders to bear more trouble, grieving for the victims and bathing in tears? After grieving our losses, all of us must strengthen ourselves. The prices we pay because we have not overcome poverty should be halted. Every price paid should only be to bring lasting prosperity for us and for our children. Think of those who have lost their dreams to sharks in the sea and those who lost their lives at the borders. Think of the stories you chose not to tell to anyone. If we really think about it, changing our own country does not cost as much.

Twenty-five years ago, even this country was not conducive for its own citizens, let alone immigrants. There were probably not many Ethiopians at that time, except for a few. Note how strong, tens of thousands of Ethiopian Diaspora communities have been here in recent years. Each of you has your own past, present life and tomorrow's dream. You have managed to change the lives of many of your families in the beautiful cities of our country, such as Hosanna and Durame, where many of you were born. Now is not the time to invite your younger siblings for migration, but it is the time where you use the knowledge and energy you have to change their environment and your entire country to prevent migration.

Our country is no less beautiful than South Africa. My invitation to all of you today is to halt migration and living in vulnerability in foreign lands. It is now time to work to transform yourself and your country by investing the knowledge, experience and resources you have gained here. We will gladly support you.

It is now time to race. The starting bullet is fired. Let us rise up to run a race in collaboration and competition. Let's work together to win. Let's create healthy competition to award those who have worked better and achieved the best. Let us compete with wisdom, diligence, and good manners while avoiding laziness, strife, stealing, and the exploitation of what one has not worked for. Let's celebrate winners, and create more winners. All are winners when competitions are hosted in collaboration. Therefore, let us ignore jealousy and evil and march forward.

Winning does not always mean coming first, so let's strive to take grand strides into a prosperous and peaceful Ethiopia. Let's face the wind and the waves, cross the mountain, and press forward without being weary of the stumbling blocks. Let us use alternatives when they block roads on us, let us respond appropriately when they resist us in unison or support us in unison. Let us keep running forward together and in persistence looking at the prize in front of us, which is the prosperity of Ethiopia.

As we continue to do so, Ethiopia will surely prosper and become a conducive country for its citizens. No doubt, this dream of ours will surely come true! Do not waver or doubt!

May Ethiopia be honored and feared through the efforts of her children!

May God bless our country and its people!

Thank you!